

Hồi thứ bảy

Trong tử quán Vi, Mao bị bắt

Mao Thập Bát hỏi:

- Tại sao mũi tên lại có lửa?

Vi Tiểu Bảo cười rộ đáp:

- Lão tướng tên lửa là những mũi tên bắn ra lửa ư? Sự thật đây không phải là mũi tên có lửa mà là một loại pháo bông. Nguyên quân nhà Minh có dự trữ lưu hoàng và thuốc pháo. Mộc Vương gia sai quân sĩ nhồi pháo suốt đêm lúc bắn ra pháo nổ đùng đùng khiến cho bầu không khí vô cùng khấn trương, lửa sáng rực trời. Bầy voi đã khiếp sợ lại càng khiếp sợ hơn chạy loạn xà ngầu. Thế là mặt trận bên Nguyên tan vỡ, Mộc Vương gia lập tức thúc trống nổi hiệu tiến binh. Quân Minh ào ạt xông vào như nước vỡ đê đến sát chân thành tấn công mãnh liệt.

Lương Vương đang ngồi trên mặt thành cùng ái phi uống rượu để chờ tin thắng trận. Dè dàu y bỗng trông thấy bầy voi hốt hoảng chạy trở về, hốt hoảng la lên:

- Ô lý ô!... Cu lu a pô tó!... Ô lý ô!

Mao Thập Bát không nín được ôm bụng lăn ra mà cười, rồi hỏi:

- Lương Vương thốt ra những tiếng gì mà kỳ vậy?

Vi Tiểu Bảo nghiêm trang đáp:

- Lương Vương là giống mọi Thát Đát, dĩ nhiên nói tiếng man mọi đại ý câu đó là: “Hồng rồi... Bầy voi khởi nghĩa...”

Gã dừng lại một chút để cho Mao Thập Bát giục dã rồi mới kể tiếp:

- Lương Vương bạt vĩa kinh hồn dất dúi ái phi từ trên mặt thành chạy xuống, vừa trông thấy miệng giếng liền nhảy xuống tự tử. Ngờ đâu bụng y lớn quá không lọt xuống được bị đeo lơ lửng, muốn trèo lên cũng không được. Y liền la lên:

- Nguy to rồi!... Cô gia bị treo lơ lửng giữa trời.

Mao Thập Bát cười hỏi:

- Tại sao lúc nãy Lương Vương nói tiếng man mọi mà bây giờ lại hô “Cô gia bị treo lơ lửng giữa trời” thì ra y nói tiếng Trung Nguyên ư?

Vi Tiểu Bảo biết mình sơ hở, nhưng vẫn làm vẻ nghiêm nghị đáp:

- Lương Vương vẫn dùng tiếng mọi, nhưng ta sợ lão nghe không được nên mới dịch ra tiếng mình...

Đoạn gã kể tiếp để lấp liếm chỗ khờ dại của mình:

- Trần Nguyên tan vỡ, Mộc Vương gia húc ngựa xông vào, bỗng thấy một tên mọi mặc áo lông bào, đội mũ vương gia bị mắc kẹt trên miệng giếng. Vương gia biết ngay đó là Lương Vương, liền nắm đầu y lôi lên.

Bỗng một mùi hôi thúi nồng nặc xông lên mũi thì ra là Lương Vương vì khiếp sợ quá đã đại tiểu tiện ra quần...

Mao Thập Bát cười khanh khách nói:

- Tiểu huynh đệ! Người thuật chuyện thế mà hay thiệt! Mộc Vương gia thật là trí dũng kiêm toàn trong công cuộc bình định Vân Nam.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên là thế! Mộc Vương gia xua chuột phá đại tượng trần, ta đây liệng vôi bột cho mù mắt giặc mà chưa chắc ai đã hơn ai. Ta tưởng mình có thể dựa vào hàng trí dũng kiêm toàn.

Mao Thập Bát lắc đầu ngắt lời:

- Người nói thế không được. Người ta có câu: “Bình bất yếm trá”. Việc hành binh có thể dùng kế trá nguy để dành phần thắng về mình. Nhưng chúng ta là anh hùng hảo hán đơn thương độc mã vùng vẫy giang hồ muốn nổi tiếng đại trượng phu thì điều cần nhất là hành vi của mình phải cho quang minh lỗi lạc. Những cuộc tử võ mà đem ^^ việc điều binh khiển tướng trong công cuộc bình định giang sơn thế nào được?

Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta nghĩ rằng hai chuyện đó cũng tương tự như nhau, muốn thành công trong cuộc tử đấu với bên địch thì bất cứ dùng thủ đoạn gì ^^ mà thôi.

Mao Thập Bát thấy gã nói câu này tuy không hợp đạo nghĩa giang hồ nhưng nghĩ tới gã còn nhỏ tuổi, chưa thành nhân vật võ lâm nên không cãi vã với gã nữa, để sau này gã sẽ tự hiểu.

Kể từ hôm ấy hai người đã có ý nhường nhịn nhau ngồi trên xe kể chuyện tâm tình ra chiều tương đắc.

Mao Thập Bát thủ thủ nói cho Vi Tiểu Bảo nghe về lễ luật trong giang hồ. Hắn khuyên gã:

- Vì người chưa hiểu võ công mà bạn hữu võ lâm kỳ ai ^^ mạnh hiệp yếu nên chẳng ai nặng đòn với người. vậy đừng huyênh hoang tự cho mình là nhân vật võ lâm mà rước hoạ vào thân...

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Tiểu Bạch Long Vi Tiểu Bảo chỉ sành nghề bơi lội, ở dưới nước bắt tôm cá sống mà ăn. Còn võ công trên bộ thì chưa khảo ^^

Gã nói vậy rồi bùng miệng mà cười, vì đây là hấn nhại lại những gì Mao Thập Bát đã đề cao gã với bọn Ngô Đại Bàng. Mao Thập Bát cười rộ.

Đọc đường hai người rất chú ý đến những xe ngựa đi ngược lại nhưng không thấy có người ở Mộc phủ đi xuống miền nam nữa.

Hiện nay vết thương trên đùi Mao Thập Bát đã dần dần hồi phục.

Một hôm xe vào tới thành Bắc Kinh, Mao Thập Bát đã biết chỗ nào cũng đầy tai mắt của triều đình Mãn Thanh, hấn căn dặn Tiểu Bảo phải coi chừng lời ăn tiếng nói cùng hành vi cử chỉ đừng sơ hở.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ chẳng có điều chi đáng ngại. Chỉ cần đại ca coi chừng để bại lộ hành tung là không sao hết.

Mao Thập Bát gật đầu lắm bầm:

- Người nói cũng có lý.

Hai người vào một phạn điểm nhỏ ở phía tây thành để ăn uống. Mao Thập Bát đang uống rượu chợt thấy hai người từ ngoài bước vào.

Một người là một lão già lồi ngoài sáu chục tuổi và một thằng nhỏ cỡ 11, 12 tuổi. Hai người này ăn mặc rất kỳ dị.

Vi Tiểu Bảo không hiểu đó là hạng người nào, nhưng Mao Thập Bát nhận ra họ là thái giám ở trong Hoàng cung.

Viên thái giám tuổi già mặt mày xanh lét, lưng còng thân thể gầy còm, miệng không ngớt ho sù sụ, tựa hồ lão mang bệnh trong mình. Tiểu thái giám đỡ lão ngồi xuống một chiếc bàn rồi thét lấy rượu nhắm mang tới.

^^ tẩu bảo trong tẩu điểm vốn khiếp sợ những viên chức trong Hoàng cung, nghe lão gọi liền vâng dạ rồi rút bày rượu nhắm ra.

Tiểu Bảo thấy lão thái giám thò tay vào trong bọc lấy ra một gói giấy nhỏ, ^^ ra đưa lên mũi ngửi rồi dùng móng tay út cẩn thận xúc lấy một chút hoà với rượu mà uống.

^^^ uống rượu được một lúc bỗng cảm thấy chân tay bải hoải, người run bần bật.

Tửu bảo thấy vậy rất đỗi hoang mang vội hỏi:

- Lão gia làm sao thế? Lão gia làm sao thế?

Thái giám thấy tửu bảo la gọi rồi rít liền quát:

- Cút đi! Làm gì mà rồi rít lên thế?

Tửu bảo khom lưng rồi vâng dạ lui ra, song mắt ^^^ ngó hai người.

Thái giám hai tay chống xuống bàn, hai hàm răng run bần bật va vào nhau bật thành tiếng lách cách. Càng về sau lão càng run mạnh ^^^ động cái bàn khiến cho đĩa chén rơi lả tả xuống đất.

Tiểu thái giám hoang mang vô cùng vừa kêu vừa hỏi:

- Công công! Công công làm sao thế? uống thêm liều thuốc nữa không?

Đoạn thò tay vào túi lão lấy gói thuốc toan mở ra thì lão thái giám thét lên:

- Đứng... đừng có đụng vào!

Nét mặt lão lộ vẻ rất khẩn trương.

Tiểu thái giám tay cầm gói thuốc mà không dám mở ra.

Bỗng có tiếng chân bước vang lên, bảy tên đại hán tiến vào.

Bọn đại hán này mình trần trùng trực, mặc quần da trâu, tóc ^^^ bó buộc thành búi trên đỉnh đầu. Toàn thân chúng bôi dầu mỡ lấp lánh.

Bảy người này bấp thịt lẳn lên, trước ngực mọc lông đen sì, ^^^ chìa tay ra thì tên nào cũng bàn tay thô kệch, ngón tay to lớn, ^^^ vào quán đã thét lên âm âm:

- Mau lấy rượu, thịt bò gà đem ra đây cho lẹ!

Tửu bảo vâng dạ luôn miệng.

Gã vừa bày đĩa, chén vừa hỏi:

- Thưa khách quan! Khách quan định xơi những món gì?

Một tên đại hán tức giận quát hỏi:

- Đã bảo lấy thịt bò, thịt gà còn hỏi gì hỏi mãi? Mi điếc hay sao mà không nghe thấy?

Một đại hán khác vươn tay ra tóm lấy gã tửu bảo, giơ thẳng qua rồi ^^^.

Gã dẩy dựa chân tay, sợ quá thét lên be be khiến cho bảy tám đại hán đều cười rộ.

Đại hán kia run tay một cái liệng gã tửu bảo ra ngoài quán rớt xuống đánh huych một tiếng.

Tên tửu bảo lại la lớn:

- úi chao! Má ơi là má!

Bọn đại hán lại cười ồ.

Mao Thập Bát khẽ nói:

- Bọn này đã học đô vật nên khi tóm được người rồi tất lỏng ra không để đối phương ở gần là vì sợ đối phương phản công.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Mao đại ca có học đô vật không?

Mao Thập Bát đáp:

- Ta chưa học vì thứ công phu cứng ngắt này mà chạm trán một tay võ công cao cường thì chẳng làm gì được.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Liệu đại ca có đánh được bọn chúng không?

Mao Thập Bát cười đáp:

- Đối với bọn mãng phu này thì thú gì mà đấu?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Một mình đại ca mà đánh với bọn chúng những bảy tên tức là phải thua.

Mao Thập Bát nói:

- Cả bọn chúng cũng không địch nổi ta.

Vì Tiểu Bảo liền lớn tiếng:

- Này! Các chú kia! Ông bạn ta đây bảo một mình y có thể đánh cả bọn bảy người các chú đó.

Mao Thập Bát vội quát:

- Đừng gây chuyện thị phi nữa.

Ngờ đâu Vì Tiểu Bảo lại thích gây sự. Gã thấy bảy tên đại hán vô duyên vô cớ tóm tên tửu bảo liệng đi khiến cho gã sống dở chết dở.

Trong lòng đang căm tức, Vi Tiểu Bảo nghe Mao Thập Bát nói một mình hán cũng có thể đả bại được cả bọn liên đâm bị thốc chọc bị gao để Mao cho chúng một bài học.

Bảy đại hán giương mắt nhìn chòng chọc hai người. Một tên hỏi:

- Thằng lỏi kia! Mi bảo sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ông bạn ta đây bảo bọn người bắt nạt tên tửu bảo thì đâu phải là anh hùng hảo hán? Nếu các người có giỏi thì đấu với y.

Một đại hán trợn mắt lên nhìn Mao Thập Bát hỏi:

- Quân dê tiện kia! Có phải người nói thế không?

Mao Thập Bát biết bọn này là đồ vật, không muốn gây sự, nhưng thấy chúng là người Mãn Châu thì trong lòng đã khó chịu. Hướng chỉ hể chúng mở miệng là mắng người, hán không chịu nổi, cầm bình rượu liệng vào mặt đối phương.

Đại hán kia giơ tay lên đỡ, ngờ đâu Mao Thập Bát đã vận nội kinh trước khi liệng ra, luồng lực đạo đẩy bình rượu rất mãnh liệt.

“Chát” một tiếng! Bình rượu liệng trúng vào tay đại hán thiếu chút nữa cánh tay hán bị gãy rời. Gã đau quá la lên một tiếng “úi chao”

Một đại hán khác nhảy xổ lại. Mao Thập Bát liền vung cước lên đá. Hán không tránh được đòn cước của Mao liền bị đánh trúng vào bụng dưới hất tung người gã bay đi.

Còn năm tên nữa chửi um lên nhất tề nhảy xổ lại.

Thân pháp Mao Thập Bát cực kỳ linh diệu. Hán thi triển cầm nã thủ pháp, tay chụp quyền đâm chân đá túi bụi.

Chỉ trong khoảnh khắc Mao Thập Bát đã đánh gục được bốn tên. Còn một tên đang nghiêng mình né tránh thì bả vai bị trúng chưởng của hán.

Mao Thập Bát vươn tay ra chụp được sau gáy đối phương xoay ngược người đập đầu gã xuống thêm, đá vỡ tan.

Mao Thập Bát còn vung cước đá theo thế liên hoàn vào ngực mấy đại hán kia khiến miệng chúng hộc máu tươi.

Mao Thập Bát chờ cho hán tử lực lưỡng lao tới liền phóng hai chân đá vào ngực chúng. Hai tay phóng chưởng ra chiêu Vi phòng phát tiên đánh xéo lại nhanh như chớp. Bỗng nghe đánh “bốp” một tiếng. Đại hán bị trúng chưởng ở vai bên phải. Gã rú lên rất thê thảm vì bị đau quá chịu không nổi.

Dại hán bị gãy xương bả vai té lăn xuống sàn gỗ.

Mao Thập Bát vội nắm tay Vi Tiểu Bảo kéo đi nhanh đồng thời la lớn lên:

- Tiểu Bảo! Chúng ta đã gây nên một mối họa lớn phải chạy cho mau!

Tiếng la chưa dứt, cả hai người đã tung mình ra phía cửa sau tửu điểm. Nhưng vừa chạy mấy bước đã thấy lão thái giám đứng chặn ngay trước mặt.

Mao Thập Bát chẳng nói năng gì, đưa tay xô nhẹ vào vai lão để tìm đường trốn chạy.

Mao Thập Bát chỉ muốn tránh chỗ thị phi, không ngờ tay hán vừa đụng nhẹ vào vai lão thái giám, bỗng thấy toàn thân rung động, loạng choạng mấy bước té nhào đụng phải góc bàn làm cho cái bàn xiêu đi và gãy tan thành mấy mảnh.

Mao Thập Bát càng kinh hãi hơn vì Vi Tiểu Bảo đứng gần đó cũng bị luồng lực đạo hất văng vào lu nước bên cạnh.

Mao Thập Bát phải xuống tẩn hai lượt mới đứng vững lại được. Hán cảm thấy toàn thân nóng bừng như ngồi trong lò lửa. Hán định thần nhìn lại thấy lão thái giám vẫn đứng lom khom như người lưng gù miệng ho sù sù không ngớt, tựa hồ chẳng biết gì đến biến diễn vừa xảy ra.

Mao Thập Bát biết mình gặp phải kinh địch và đối phương nhất định có tà thuật. Hán nghĩ bụng:

- Thằng cha này hán có tà thuật. Bằng không thì võ công lão có cao thâm hơn mình cũng chẳng thể mượn luồng lực bạo nhẹ nhàng của mình để biến thành một sức mạnh khủng khiếp đến thế?

Trong võ thuật có môn tà thuật đả lực, mượn sức người để đánh người. Nhưng phép này cũng chỉ có hạn định tương đối mà thôi, chứ chẳng khi nào mượn luồng lực đạo nhỏ mọn để biến thành sức mạnh mà phản kích được. Đằng này đối phương có một thủ pháp kỳ dị vượt ra ngoài nguyên lý võ lâm thì phải là người có tà thuật mới có thể làm được.

Mao Thập Bát vốn là tay dũng cảm nhưng chưa dò la được lai lịch đối phương nên không dám hành động một cách hấp tấp.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hán trở gót thò tay vào lu nước lôi Vi Tiểu Bảo ra, đoạn cất bước chạy vào hậu đường.

Hán vừa chạy được ba bước, tai lại nghe mấy tiếng ho sù sù. Hán ngẩng đầu nhìn lại thấy lão thái giám đã đứng sừng sững cản đường trước mặt.

Mao Thập Bát lại càng kinh tâm tán đờm. hán chỉ đầu ngón chân, lao thẳng người về phía thái giám.

Nhưng chỉ là một đòn rử của Mao để dụ địch. Người hấn lao đi nửa vờl bồng ngừng lại lộn ngược về phía sau, tay vẫn nắm Vi Tiểu Bảo.

Đây là một thân pháp tuyệt kỹ về võ công thượng thặng chỉ những tay hảo thủ bản lãnh phi thường mới thi triển được. Cái khó của Mao Thập Bát là trong tay hấn cấp một thanh nhỏ, vậy mà hấn phát huy tài nghệ được thì đủ biết võ công hấn cao minh đến trình độ nào.

Nhưng núi này đã cao còn núi khác cao hơn. Chân Mao Thập Bát chưa chấm đất, thân hình còn lơ lửng trên không, đột nhiên hấn cảm thấy sau lưng bị tê chồn như có vật gì đụng vào.

Hấn vội xoay tay về phía sau để đỡ gạt, nhưng không kịp nữa rồi. Tấm thân to lớn của hấn xô về phía trước đụng phải hai hấn tử đang ngờ ngác đứng đó.

Cũng may hai gã này làm bức tường thật đỡ cho Mao Thập Bát và Vi Tiểu Bảo khỏi bị thương.

Hai hấn tử bị Mao Thập Bát đụng phải té khuy xuống đất. Chúng bị thương nhẹ ở chân, nhưng dù sao chúng cũng là những tay dũng sĩ nên ứng biến rất mau lẹ, đưa tay ra nắm lấy Mao Thập Bát nhanh như chớp.

Mao Thập Bát toan phản kháng, nhưng không hiểu hơi sức đã tiêu tan từ lúc nào. Té ra huyết đạo sau lưng hấn đã bị kiềm chế.

Mao Thập Bát bị nắm cổ không nhìn lên được, tai chỉ nghe tiếng ho chậm khắc của lão thái giám. Lão cất giọng yếu ớt nhất gừng bảo tên tiểu thái giám:

- Người lại phải cho ta uống thuốc nữa mới được. Người có ý muốn gia hại ta không? Nếu không thì người nên nhớ thuốc này chỉ uống rất ít, mỗi liều tăng lên một chút cũng đủ làm cho cái mạng già này phải xuống châu Diêm vương. Chao ôi! Tên tiểu yêu này làm nhiều ^^ ta quá.

Tiểu thái giám nói:

- Đó là tiểu tử không biết. Lần sau không dám thế nữa.

Lão thái giám nói:

- Còn lần sau nào nữa? Hừ! Ta chẳng hiểu còn sống được bao lâu.

Tiếng ho sặc sụa xen vào giọng nói khàn khàn.

Tiểu thái giám hỏi:

- Công công! Tên này là ai? Hấn ở đâu đến đây, không chừng chính hấn là phản tặc.

Lão thái giám không trả lời hỏi:

- Bọn bay là những tên đồ vật ở đâu đến đây?

Một hán tử to lớn cung kính đáp:

- Thưa công công! Tiểu nhân ở trong phủ Trịnh vương gia. Nếu bữa nay không được công công giải cứu bắt tên phản tặc, thì còn mặt mũi nào nhìn thấy bạn hữu nữa?

Lão thái giám “ồ” lên một tiếng rồi nói:

- Chà! Đây là dịp may hiếm có!

Nguyên người Mãn Châu rất thích nghề đồ vật trong phủ các Thân vương đều có nuôi rất nhiều dũng sĩ người Mãn, mệnh danh là Bố Khố. Những hán tử này đều là bọn Bố Khố ở phủ Thân vương.

Lão thái giám lại nói tiếp:

- Các người đừng làm kinh động đến người ngoài mau đem hai tên này đem giam vào ngục trong đại nội nói là những người của lão công công cần đến và phải trông coi cẩn thận.

Mấy tên võ sĩ đồng thanh đáp:

- Dạ dạ! Bọn tiểu nhân xin tuân lệnh công công.

Lão thái giám lại nói:

- Đi gọi kiệu cho ta. Các người không thấy thân thể ta thế này hay sao còn chờ gì nữa?

Vừa nói gã vừa ho sù sụ.

Tiểu thái giám vội chạy đi ngay. Còn lại một mình lão thái giám ngồi gục xuống bàn ra chiều mệt nhọc.

Vì Tiểu Bảo thấy Mao Thập Bát bị bắt rồi, gã nhớ lại lời thầy đồ thường nói: “Non xanh còn đó, lo gì hết củi đun”. Gã tự nhủ:

- Ta phải chuồn đi kẻo để một mẻ lưới quét hết thì còn toan tính bước đường sau này thế nào được?

Gã liền men theo bờ tường len lén đi vào nội đường. Gã thấy mọi người không ai chú ý nhìn mình, trong bụng đã mừng thầm.

Ngờ đâu gã vừa cất chân đi được ba bước, bỗng lão thái giám búng một cái, chiếc đĩa trên bàn vọt ra đâm trúng vào đầu gối gã.

Vì Tiểu Bảo cảm thấy bắp đùi tê chồn rồi ngã lăn ra, không nhúc nhích được nữa. Miệng gã không ngốt lắm nhắm thoá mạ:

- Đúng là tà môn rồi! Lão quỷ kia đã sử dụng yêu pháp! Chắc lão mắc bệnh lao hay bệnh con khỉ gì rồi!

Lão thái giám mặc kệ Vi Tiểu Bảo muốn nói gì thì nói.

Chẳng mấy chốc, ngoài cửa có người khiêng một cỗ kiệu vào.

Tiểu thái giám tiến lại gần nói:

- Công công! Đã đem kiệu tới đó!

Lão thái giám vẫn ho hắng không ngớt. Lão được tiểu thái giám nâng đỡ lên kiệu. Hai tên phu kiệu khiêng đi. Tiểu thái giám đi theo sau kiệu.

Trong bảy tên đại hán có hai tên bị gãy cánh tay, còn cặp giò vẫn đi lại được như thường. Chúng hô đồng bọn đến cột Mao Thập Bát cùng Vi Tiểu Bảo lại.

Ban đầu Vi Tiểu Bảo còn mồm loa mép giải, nhưng gã bị tát hai cái đau quá đành riu riu vâng lời không dám lên tiếng. Bọn đại hán lại nhét giẻ vào miệng hai người và lấy tấm khăn đen bịt mắt lại, đoạn bỏ vào trong kiệu khiêng đi.

Vi Tiểu Bảo ngày mới 7 tuổi đã có lần được ngồi kiệu theo mẫu thân đi hành hương. Bây giờ gã bị bắt trói quăng lên kiệu, liền tự nhủ:

- Bữa nay lão gia lại ngồi kiệu cho bọn cháu hiếu thuận châu chực, thế là hả rồi!

Vi Tiểu Bảo ngồi trong kiệu chỉ thấy tối đen gã biết là không có cách nào trốn thoát nữa.

Có lúc kiệu dừng lại vì gặp người xét hỏi, thì bọn kiệu phu đáp:

- Thượng Thiện Giám Hải lão công bảo đưa đi.

Vi Tiểu Bảo không hiểu Thượng Thiện Giám là gì, nhưng dường như Hải lão công quyền thế rất lớn. Khi nói tới lão là kiệu được khiêng đi ngay không ngăn trở gì nữa.

Có lần người ta cật vắn và bắt mở rèm lên coi, rồi có tiếng người nói:

- Đây là một thằng lỏi.

Vi Tiểu Bảo muốn đáp lại:

- Ta là ông tổ tiên nhà ngươi đây.

Khốn nỗi miệng gã bị nhét giẻ không nói nên lời.

Trong khi đi đường, Vi Tiểu Bảo chập chờn ngủ đi lúc nào không biết.

Đột nhiên kiệu dừng lại rồi có tiếng người nói:

- Người mà Hải công cần đã đưa về đây.

Tiếp theo là thanh âm một thằng nhỏ cất lên:

- Được rồi! Hải công đang nằm nghỉ. Cứ để người đó là được.

Vì Tiểu Bảo tuy bị bịt mắt nhưng tai nghe rõ là thanh âm của tiểu thái giám.

Người trước lại nói:

- Chúng ta về bẩm Trịnh Vương gia tất Vương gia sẽ phái người đến tạ ơn Hải lão công.

Tiểu thái giám nói:

- Nhờ ông bạn bẩm với Vương gia là Hải lão công có lời vấn an

Người kia đáp:

- Không dám!

Hai người còn đang đối đáp có mấy tên kéo Vì Tiểu Bảo từ trong kiệu ra đem vào nhà đặt xuống.

Khi mọi người đi xa rồi, Tiểu Bảo lại nghe tiếng lão thái giám Hải lão công ho sù sụ mấy tiếng. Mũi gã còn ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc, gã lẩm bẩm:

- Lão quý kia bị trọng bệnh sắp chết đến nơi rồi. Giả tử lão chết sớm một ngày thì Mao đại ca cùng ta khỏi mắc vào tay lão. Minh thật là xúi quẩy.

Lúc này bốn bề yên lặng như tờ, ngoài mấy tiếng ho hắng của Hải lão công không còn thanh âm nào khác.

Chân tay Vì Tiểu Bảo đều bị trói chặt. Ngón tay ngón chân gã đều tê chôn thật là khó chịu. Nhưng Hải lão công dường như đã quên mất hai người không hỏi gì tới.

Sau một lúc mới nghe Hải lão công cất tiếng gọi:

- Tiểu Quế Tử!

Tiểu thái giám đáp ngay:

- Dạ dạ! Có tiểu tử đây!

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Té ra thằng lỏi thối tha kia là Tiểu Quế Tử. Tên nó cũng ^^ như cha nó đây.

Bỗng nghe lão công công nói:

- Cởi trói cho tên đó đi. Ta có lời muốn nói chúng.

Tiểu Quế Tử đáp:

- Xin vâng!

Vì Tiểu Bảo lại nghe những tiếng xột xoạt thì biết là Tiểu Quế Tử đang dùng dao cắt dây cột chân cho Mao Thập Bát.

Lát sau dây trói chân tay gã cũng được cắt đứt. Rồi đến tấm khăn che mắt cũng được cởi bỏ.

Vì Tiểu Bảo giương mắt lên nhìn thì thấy mình đang ở trong một phòng lớn.

Những đồ trần thiết trong phòng rất sơ sài. Chỉ có một cái bàn và mấy cái ghế. Trên bàn để mấy cuốn sách.

Hải lão công ngồi trên ghế ngả người ra như muốn nằm xuống. Hai má lão hõm vào. Mắt lão nửa nhắm nửa mở.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>